

[K. B. Andersen.]

nene med 40 mill. kr., og derfor bliver det heller ikke til noget. Så vidt jeg har forstået, har finansudvalget i sit møde i går netop behandlet dette spørgsmål.

De 30 mill. kr., som ministeren omtalte, som er en, hvad kan vi sige, forudbetaling, hvor det er dette års bidrag, der betales i dette finansår i stedet for i næste, har vi kunnet acceptere, idet vi fra vor side har sagt, at vor bestemte bestræbelse er, at disse 30 mill. kr. reelt kommer ind i planen igen i den 4 års periode, som den tidligere regering havde ansvar for. Værre er imidlertid, at ministerens udtalelser om hele dette emne kan opfattes — jeg siger „kan opfattes“ — som en bebudelse af nye, større begrænsninger på dette område i fremtiden. Jeg håber, ministeren vil kunne dementere, at han omgås med sådanne planer, og det er for at give ham en venlig chance til det, at jeg nævner dette problem.

Endelig må jeg sige, at ministerens udtalelser om det sydlige Afrika og om Portugals kolonipolitik gjorde et forstemmende indtryk ved, hvilket ord skal jeg vælge, skal vi sige ved deres farveløshed, så er det sagt venligt i en alvorlig sag. Jeg mener ikke, at stærke ord i sig selv løser nogen problemer og specielt ikke løser nogen fjerne udenrigspolitiske problemer. Men når vi har en debat som den, vi har her i dag, er det jo ikke alene for at stå og sige noget til hinanden, det er det også, men så er det jo dog også for at være med til at påvirke den offentlige opinion både her i landet og i andre lande. Det kan ikke siges stærkt nok efter mit partis mening, at vi tager skarpt afstand fra Portugals forældede, håbløse og uanstændige kolonipolitik. Og jeg vil da gerne føje til, at vi glæder os over, at det gennem general Spinolas bog er kommet offentligt frem også i Portugal, at Portugal ikke kan vinde disse vanvittige kolonikrige. Det har vi andre vidst længe, nu ved den portugisiske befolkning det altså også. Jeg vil da også gerne føje til, at vi kun kan glæde os over, at der i selve Portugal synes at være sat en udvikling i gang, som truer det reaktionære styre i Lissabon. Jeg ser gerne en sådan udvikling i gang og dens fortsættelse.

Ministeren nævnte heller ikke med ét ord de frihedsbevægelser, hvis kamp for selv-

stændighed for deres lande vi følger med så megen opmærksomhed.

I øvrigt vil jeg benytte denne lejlighed til at fastslå mit partis — og jeg håber, dagen vil vise også i dette nye ting et bredt flertals — syn på, hvad der er de afgørende punkter i vor udenrigspolitik, og det er på mange måder, om end måske i en lidt anden sammenhæng, de hovedemner, som ministeren også fremdrog.

Socialdemokratiet ønsker, at Danmark fortsat skal tage aktiv del i bestræbelserne for fred og afspænding både i og uden for Europa. Når jeg siger i Europa, tænker jeg på drøftelserne i Genève, sikkerhedskonferencen, jeg tænker på troppereduktionsdrøftelserne i Wien, som jo i sig selv er et argument imod det, der somme tider tales om, at der skulle være ønske fra visse amerikanske sider om hel eller delvis tilbagetrækning. Det ville jo svække USAs forhandlingsposition i Wien ganske alvorligt.

Men vi taler også om afspænding uden for Europa. Vi har jo set, at ingen konflikt nogetsteds undgår at påvirke os alle sammen. Vi så det i forbindelse med Vietnam. Vi har set det i forbindelse med Mellemøsten. Jeg vil også her sige, jeg er enig i ministerens vurdering af, at der vel nu er en basis for en rimelig optimisme. Mere tør vi vel ikke sige, men så meget mener jeg også vi tør sige. Ministeren brugte nogenlunde lignende udtryk, og jeg er også meget enig i ønsket om bedre kontakt med alle landene i dette område, lande, som vi nok i alt for høj grad har forsømt i årenes løb.

Socialdemokratiet vil også fortsat deltage i udbygningen af det udenrigspolitiske samarbejde mellem EF-landene, selvfølgelig inden for Københavnsrapportens rammer og som en forudsætning for det praktiske samarbejde mellem de ni, som vi i øvrigt ikke skal drøfte i dag. Det var det, vi drøftede den 30. januar, tror jeg det var. Vi er ikke imod en videre udvikling af dette udenrigspolitiske samarbejde. Det har hidtil været værdifuldt for Danmark at tage del i det. Vi så det f. eks. i forbindelse med sikkerhedskonferencen. Det giver os øgede muligheder for indflydelse, men som jeg sagde: på grundlag af Københavnsrapporten, det vil sige ikke overstatslige myndigheder, og et samarbejde, der består i konsultationer.